Prædiken til 21 trinitatis

Gud skulle skamme sig! Det sagde hun præsten i den tale hun holdt da mit barnebarn blev begravet. De ord har sat sig fast i mig. Ord som en mormor, der havde mistet sit barnebarn på 4 år sagde engang. Hendes ord kom som hendes svar på mit spørgsmål om ikke det måske kunne hjælpe hende at bede Gud om at bære med på hendes store sorg. Så var det hun nævnte, hvad præsten havde sagt: at Gud skulle skamme sig. Altså underforstået, at det var Guds skyld, at han havde ladet det ske – at hun havde mistet sit barnebarn. En ting er at vi godt kan tænke, hvorfor forhindrer Gud ikke det onde i at ske? Men hvordan kan man som præst få sig selv til at sige sådan? Og så i en begravelsestale, hvor der skal siges ord, der kan styrke de efterladtes tro på, at selv i den dybeste sorg der er Gud. Udover at mormoren ikke længere har sit barnebarn hos sig så har hun nu heller ikke længere nogen tro. Den tro, der kunne være en livshjælp for hende. Troen på, at den levende Gud er os mere nær end vi aner. Også når vi ikke tror det. Når vi bliver ramt, så leder vi efter et sted at placere skylden. Fra flere hospitalspræster ved jeg, at de møder mange, der giver sig selv skylden for, at de er blevet syge. Jeg har ikke spist sundt nok. Jeg har dyrket for lidt motion. Jeg skulle være gået til lægen noget før. Det er min egen skyld. Sådan tænkte man også før i tiden. I jødedommen. Hvor man så en sammenhæng mellem skyld og sygdom. Hvis man havde overtrådt Guds lov så blev man straffet med sygdom. Jesus bryder fuldstændigt med den tanke. Også i de ord vi har lyttet til idag. Vi hører om to grumme hændelser – et tårn, der kollapser og styrter ned over 18 mennesker. Og Pontius Pilatus, der har slået nogle mænd fra Galilæa ihjel. Jesus spørger: Var de 18, som katastrofen ramte, var de mænd, der blev slået ihjel var de dårligere mennesker var de større syndere end alle andre?

Var det deres egen skyld, at det skete? Nej. Hvis I tror at der er en sammenhæng mellem synd og ulykke så må I tro om igen" Efter det punktum er sat. Kommer Jesus med en alvorlig opfordring: I skal omvende jer. Vend jer. Imod mig. Imod Gud. Det skal vi. Også når det meningsløse sker. Som det skete for et ungt ægtepar Stefan og Gitte, der lige var blevet gift. De skulle overtage deres nye landsted. Da Stefan blev kørt ned under sit arbejde som politibetjent og blev ramt af en alvorlig hjerneskade. I stedet for at spørge Hvorfor skulle det ske, Gud? Så forsøger vi at spørge: Hvad nu Gud? Vi inviterer Gud ind i vores liv. Vi har brug for Gud til at hele vores sår. Vise os vej. Når ulykken rammer. Når sorgen slår ned i os. Skal vi vende os imod Gud. Ikke lukke Gud ude. Lukke ham ind. Spørge: Hvad nu Gud? Bede til Gud "Komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden" Den bøn må vi bede for den bærer håbet i sig. Håbet om, at Guds gode vilje vil ske. I vores verden. I vores eget liv. Vi hører om en gartner, der håber. Han er ansat hos en vingårdsejer, der har et figentræ som har stået i hans vingård i tre år og han har endnu ikke høstet en eneste figen. Nu har han mistet tålmodigheden med det. Det skal fældes. Men så griber gartneren ind. Lad det stå. Giv det en chance til. Giv ikke slip på håbet om, at det går helt modsat af, hvad du regner med. At det til næste år vil bugne med figner. Det er ikke for sent at håbe. Håbe, at der er noget godt, der kan spire frem. Vokse op. I verden. Håbet om at der vil være nye muligheder, der viser sig. Nye døre, der åbner sig. Ny veje at finde. Og følge. Fordi det er Guds vilje. Og Guds vilje sker. Gartneren hvem er han? Det er Jesus. Og figentræet? Det er os. Dig og mig. Vi som er plantet i Guds verden. For at vi skal stå og tage plads op til ingen verdens nytte? Nej for, at vi skal lade gartneren pleje os, vande os og gøde os med sine ord, sin kærlighed, sit nærvær så vi kan bære frugt. Mon figentræet kom til at

bære frugt? Bærer vi frugt? Får vi brugt vores hjerter? Vokser der kærlighed ud af vores tro? Vores tro på ham, der viser os sin nåde. Ham som sørger for, at vi får en chance til. Fordi han nægter at give slip på håbet om, at vi vil og at vi kan bære frugt. Den frugt som den gode Paulus kalder åndens frugt: som er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed. Lad os bede Guds gode gartner om sin hjælp til, at vi kan bære den slags frugt. I vores liv med hinanden. Amen. Ære være faderen og sønnen og Hå som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen.